

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττειται υπό του Ίνστιτούτου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλλήλας παρασθῆναι εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὁμοίως, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀνδρομαί ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὅδος Ἀδύλου, 119, ἔναντι Χρυσοσηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 21—28 Ὀκτωβρίου 1893

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 42—43

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚ Τ. ΜΑΛΔ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 313]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΔ'

Αἱ φιλικαὶ συμβουλαὶ τῆς διδασκαλίσης ἠΰξησαν τὴν ταραχὴν ἣν ᾗσθάνετο ἡ Πιερρίνα μαθούσα τὴν ἔλευσιν τῆς κυρίας Βρετονέ. Ἰδίως ἐτάραττον αὐτὴν ὅσα εἶχε μάθη περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν δύο μητέρων, αἰτίνας ἐμάχοντο πῶς νὰ κληρονομήσῃ ὁ υἱὸς των μόνος τὰ ἐργαστάσια τοῦ Μαρwick καὶ περιουσίαν συμποσομένην, ὡς ἔλεγον, εἰς ἑκατὸν καὶ πλέον ἑκατομμύρια.

Καὶ ἡ μὲν κυρία Στασιλάου Παινδαοάν, σύζυγος τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ τοῦ κ. Βουλφράν, εἶχε ζῆσιν κατατρυχουμένη ὑπὸ τοῦ φθόνου καὶ ἀναμένουσα τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ σύζυγός της, μεγαλέμπορος πανικῶν, ἤθελεν ἐξασφαλίσαι εἰς αὐτὴν πλοῦτον καὶ ὑπαρξιν λαμπράν. Ἐπειδὴ δὲ οὔτε ὁ σύζυγος αὐτῆς οὔτε ἡ τύχη ἐξετέλεσαν τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν φιλοδοξίαν της, ἐξηκολούθει σπαρτατομένη ὑπὸ τοῦ φθόνου καὶ ἀναμένουσα πλέον νὰ λάβῃ ὁ Θεόδωρος παρὰ τοῦ θεοῦ του ὅτι αὐτὴ δὲν ἠξιώθη νὰ ἀπολαύσῃ.

Ἡ δὲ κυρία Βρετονέ, ἀδελφὴ τοῦ κ. Βουλφράν εἶχε σύζυγον ἀπολυτεχνίτην καὶ ἐρημισπότην, ἠθέλε δὲ τὴν περιουσίαν τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ διότι ἠγάπα τὰ πλοῦτη καὶ διότι δὲν ἠθέλε νὰ τα λάβῃ ἡ νόμφη της, ἦν ἐμίσει σφόδρα.

Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν ὁ κ. Βουλφράν ἔζη μετὰ τοῦ υἱοῦ του ἐν συμφοίᾳ, αἱ δύο κυρίαι ἤρκοῦντο λαμβάνουσαι παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ των ὅτι ἠδύναντο, χρήματα «θαναεικὰ καὶ ἀγύριστα», ἐμπορικὰς ἐγγυήσεις, προστασίας παντὸς εἶδους καὶ τέλος πάν ὅτι εἶνε ἠναγκασμένους ὁ πλοῦσιος συγγενῆς νὰ παρέχῃ εἰς τοὺς συγγενεῖς του.

Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν, ἐνεκα μεγίστων ἀσπιτιῶν καὶ ὑπερβολικῶν δαπάνων ὁ Ἐδμόνδος ἀπεστάλη εἰς τὰς Ἰνδίας λόγῳ μὲν πρὸς ἀγορὰν καννάβεως, ἔργῳ δὲ πρὸς τιμωρίαν

«Ἡ Πιερρίνα μετὰ χαρᾶς ἠκροᾶτο» (Σελ. 315, στήλ. β')

του, αἱ δύο νόμφαι διενόηθησαν νὰ ὠφελήθωσιν ἐκ τῆς καταστάσεως ταύτης. Ὅτε δὲ ὁ ἀποστάτης οὐδὲν υἱὸς ἐνυμφεῦθη παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς του, ἤρχισαν ἐκαστὴ ἰδιαιτέρως ἐργαζόμεναι πῶς ὁ υἱὸς αὐτῶν νὰ δυνηθῇ νὰ καταλάβῃ ἐν διδομένῳ χρόνῳ τὸν τόπον τοῦ ἐξορίστου.

Ὁ κ. Βουλφράν ὑπονοῶν τὴν διπλῆν ταύτην ἀντιζηλίαν, καὶ θέλων νὰ προλάβῃ οἷαν δήποτε σύγκρουσιν, βλέπων δὲ ταυτοχρόνως καὶ τὴν ἀνικανότητα τῶν ἀνεψιῶν του, οὐδεμίαν διάκρισιν ἐποίησε μεταξύ αὐτῶν, ἀλλὰ τοὺς ἐθεώρει ἴσους πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους ὑπαλλήλους του. Εἰς δὲ τὰς πανταχόθεν γινομένας πρὸς αὐτὸν συστάσεις ὑπὲρ των ἀνεψιῶν ἀπεκρίνετο

«Δὲν θέλω οὔτε ἐριδας οὔτε ζηλοτυπίας περὶ ἐμέ.»

Δι' αὐτὸ καὶ δὲν συνήνεσε νὰ κατοικήσωσιν ἐν τῷ πύργῳ, ἔνθα ὑπῆρχον ἄρθρα θωμάτια, οὐδὲ ἐπέτρεφεν εἰς αὐτοὺς νὰ συνδιαπιπῶνται μετ' αὐτοῦ.

Ἐδωκε λοιπὸν εἰς μὲν τὸν Θεόδωρον τὴν κατοικίαν ἣν εἶχεν αὐτὸς πρὶν οἰκοδομήσῃ τὸν πύργον, εἰς δὲ τὸν Καζιμίρ τὴν κατοικίαν τοῦ πρῶην διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου, ὃν ἀντικαθίστα ὁ Μομπλές.

Ὅθεν μετὰ ζωηρᾶς ἐκπλήξεως καὶ ὑπερβολικῆς ἀγανακτικῆσεως

εἶδον τὴν ξένην ἐκείνην, τὴν ἀγούπαιδα, τὴν γυφτοπούλαν, ἐγκαθηδρυσμένην ἐν τῷ πύργῳ, εἰς ὃν αὐτοὶ εἰσήρχοντο ὡς ξένοι προσκεκλημένοι.

Τί ἐσήμαινε τοῦτο;

Τίς ἦτο ἡ κορασις ἐκείνη;

Κατὰ τί ἦτο ἐπίφοβος εἰς αὐτοὺς;

Τὰς τρεῖς ταύτας ἐρωτήσεις ἠρώτησε τὸν υἱὸν της ἡ κ. Βρετονέ, ἀλλ' αἱ ἀπαντήσεις του δὲν τὴν εὐηρέστησαν, καὶ διὰ τοῦτο ἀπεφάσισε νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀνακρίσεις, ἵνα φωτισθῇ ἐξ αὐτῶν.

Νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Σταμάτην καὶ τὰς θαλαμηπόλους, νὰ ἐξετάσῃ ἐπιθετικῶς τὴν Φραγκίσκαν ὡς καὶ τὴν Ζηνοβίαν καὶ τὴν Τριανταφυλλίαν ἦτο ἀπλοῦν καὶ εὐκολον, καὶ εἶχε περισυλλέξῃ παρὰ τούτων πᾶσαν πληροφορίαν περὶ τῆς Πιερρίνας,

τουλάχιστον πώς είχαν έλθει εις Μαρωκούρ ή ξένη εκείνη αλήθεια, και πώς έζη μέχρι της ημέρας εκείνης, τέλος πώς έγκυβαν δρόμη παρά τῷ κ. Βουλφράν, ως φαίνεται, διότι έγνώσκει τὴν Ἀγγλικήν. Δέν εβρισκεν όμως καιρὸν νά ερωτήσει τὴν Πετρίναν, διότι πάντοτε ἦτο πλησίον τοῦ κ. Βουλφράν.

Ἐν τῇ τραπέζῃ ἡ Πετρίνα εκάθητο σιωπηλή, τὸ πρῶτὸν ἐξήρχετο μετὰ τοῦ κ. Βουλφράν, μετὰ τὸ γεῦμα ἀνέβαινε παρρηθὺς εἰς τὸ δωμάτιόν της, μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἐργαστασίων εἰργάζετο μετὰ τῆς διδασκαλίσης, τὴν ἐσπέραν μετὰ τὸ δεῖπνον ἀνέβαινε πάλιν εἰς τὸ δωμάτιόν της. Πῶς λοιπὸν καὶ ποτε θὰ κατορθῶνε νά τὴν ἐπιτύχῃ μόνην καὶ νά τὴν ἐξετάσῃ;

Ἔρχεν ἀποκάμῃ ἡ κ. Βρετονέ. Τὴν προτεραίαν δὲ τῆς ἀναχωρήσεώς της, ἀπεφάσισε νά ὑπάγῃ νά τὴν εὖρη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἔνθα ἐκοιμάτο ὑπνον νήδυμον.

Ἐκρουσεν ἐλαφρῶς τὴν θύραν καὶ ἡ Πετρίνα ἀπεκινήθη. Ἀκροᾷται, ἡ θύρα κρούεται ἐκ νέου.

Καταβαίνει τῆς κλίνης καὶ ψηλαφῶσα ἔρχεται εἰς τὴν θύραν!

«Τίς εἶνε;

— Ἀνοιξε, ἐγὼ εἶμαι.

— Ἡ κυρία Βρετονέ;

— Ναί.»

Ἡ Πετρίνα ἔσυρε τὸν σύρτην καὶ ἡ κ. Βρετονέ εἰσέδυσεν ἐλαφρῶς εἰς τὸ δωμάτιον, ἡ δὲ Πετρίνα ἐκίεσε τὸ κομβίον τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτός.

«Πλάγιασε, εἶπεν ἡ κ. Βρετονέ, οὕτω πῶς θὰ ὁμιλήσωμεν καλλίτερα.»

Καὶ λαμβάνουσα κάθισμα ἐκάθισε παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης, οὕτως ὥστε νά ἔχῃ τὴν Πετρίναν ἀντικρὺ της. Ἦρχισε δὲ ὡς ἐξῆς:

«Περὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου θὰ σ' ὁμιλήσω καὶ διὰ σου δώσω μερικὰς παραγγελίας καὶ ὁδηγίας. Ἐπειδὴ ἔλαδες τὴν θέσιν τοῦ Πέτρου δύνασαι νά λαμβάνῃς μερικὰς προφυλάξεις ὠφελίμους εἰς τὴν υγείαν του, ὅπως ἔκαμνεν ὁ Πέτρος με ὅλα του τὰ ἐλαττώματα. Φαίνεσαι ἐξυπνῆ, καλή μου κόρη, εἶνε λοιπὸν βέβαιον ὅτι, ἂν θέλῃς, δύνασαι νά μας κάμῃς τὰς αὐτὰς ὑπηρεσίας τοῦ Πέτρου. Σὲ ὑπόσχομαι δὲ ὅτι ἡμεῖς θὰ ἀναγνωρίσωμεν τὴν χάριν ταύτην.»

— Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία, ἀπεκρίθη ἡ Πετρίνα ὑποκρινομένη ἡλίθιον μειδιᾶμα βεβηλιότατα τοῦτο θέλω καὶ ἐγὼ, νά σας κάμω τὰς αὐτὰς ὑπηρεσίας τοῦ Πέτρου.»

Ἐτόνισε δὲ τὰς λέξεις ταύτας ὑποδεικνύουσα ὅτι ἠδύνατο νά ζητήσῃαι παρ' αὐτῆς τὰ πάντα.

«Καλὰ ἐγὼ ἔλεγα ὅτι εἶσαι ἐξυπνῆ, ὑπέλαβεν ἡ κ. Βρετονέ, καὶ πιστεύω ὅτι δύναμεθα νά ἔχωμεν πεποιθήσιν εἰς τὴν σύμπραξίν σου.

— Προστάξατε, κυρία, καὶ ὁ λόγος σας δέν θὰ γίνῃ δύο.

— Κατὰ πρῶτον ὀφείλεις νά φροντίσης περὶ τῆς υγείας τοῦ ἀδελφοῦ μου, νά τον προσέχῃς νά μὴ μὰς κρύψῃ καὶ ἐκχωρῇεν λυπηρὰ ἐπακόλουθα. Εἰςέφυρσις ὅτι ἐάν ἰατρευθῇ ἡ βρογχίτις του, θὰ εἶνε δυνατόν νά γίνῃ ἡ ἐγγείρησις καὶ θὰ ἰδῇ τὸ φῶς του. Φαντάσου τὴν χαρὰν ὄλων μας.

— Καὶ ἐγὼ θὰ το θεωρήσω εὐτυχίαν μου, ἀπήντησεν ἡ εἰλικρινὴς Πετρίνα.

— Οἱ λόγοι σου οὕτοι ἀποδεικνύουν τὰ καλὰ σου αἰσθήματα. Ἀλλὰ σὺ ὅσον καὶ ἂν εὐγνωμονῇς δι' ὅσα καλὰ ἔλαβες ἐδῶ μέσα, δέν εἶσαι ὅμως μέλος τῆς οἰκογενείας.»

Ἡ Πετρίνα ἀναλαμβάνουσα ὕψος ἡλίθιον εἶπε:

«Βεβαίωτα, ἀλλὰ τοῦτο δέν μ' ἐμποδίζει νά ἀγαπῶ τὸν κ. Βουλφράν, πιστεύσατέ με, κυρία.

— Ἴσα ἴσα δύνασαι νά μας ἀποδείξῃς τὴν ἀγάπην σου ἐάν τον περιποιησῃ μετὰ πάσης προσοχῆς. Ἀλλὰ καὶ ἀκόμη περισσότερον. Ἀκουσε, μικρά μου ὁ ἀδελφός μου δέν ἔχει χρεῖαν νά προφυλάσσεται μόνον ἀπὸ τὸ φύχος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰς αἰφνιδίας συγκινήσεις, αἱ ὅσαι ἠμποροῦν νά τον θανατώσουν. Λοιπὸν αὐτοὶ οἱ κύριοι μ' ἔλεγον ὅτι ἐνεργεῖ ἐρεῦνας συγνάς πυκνάς εἰς τὰς Ἰνδίας διὰ νά λάβῃ εἰδήσεις περὶ τοῦ υἱοῦ του, τοῦ προσφιλεστάτου μας Ἐδμόνδου.»

Καὶ ἐσιώπησεν ἀναμένουσα ἀπάντησιν. Ἀλλ' ἡ Πετρίνα δέν ἀπεκρίθη, βεβηλιότατα ὅσα ὅτι «αὐτοὶ οἱ κύριοι», τοῦτ' ἔστιν οἱ δύο ἐξάδελφοι δέν ἠδύνατο νά εἰπῶσι τί πρὸς τὴν κ. Βρετονέ περὶ τῶν ἐρευνῶν τοῦ κ. Βουλφράν. Καὶ ἂν ὁ Καζιμίρ εἶχεν εἶπη πρὸς αὐτὴν τι, θὰ εἶπεν εἰκασίας μόνον, ἄφ' οὗ, ὡς βλέπομεν, ἐκάλεσε τὴν μητέρα του εἰς βοήθειάν του. Ὁ δὲ Θεόδωρος δέν ἦτο δυνατόν νά εἶχεν εἶπη τίποτε.

— Μὲ εἶπον ὅτι ἐπιστολαὶ καὶ τηλεγραφήματα διέρχονται διὰ τῶν χειρῶν σου καὶ τὰς μεταφράσεις εἰς τὸν ἀδελφόν μου. Λοιπὸν, ἐάν τυχόν αἱ εἰδήσεις αὐταὶ εἶνε δυσάρεστοι, ὅπως φεῖ! προβλέπομεν, εὐθὺς νά γνωστοποιήσῃς αὐτὰς πρῶτον πρῶτον εἰς τὸν υἱόν μου καὶ αὐτὸς θὰ μου τηλεγραφήσῃ εὐθὺς, διὰ νά τρέξω νά παρηγορήσω καὶ βοηθήσω τὸν δύσμοιρον ἀδελφόν μου. Ἄλλο ἀδελφὴ καὶ ἄλλο νόμφη. Μ' ἐνόησες;

— Ὡ! βεβαίωτατα, κυρία, σὰς ἐνόησά, μοὶ φαίνεται τοῦλάχιστον.

— Λοιπὸν, ἠμποροῦμεν νά ἔχωμεν εἰς σὲ πᾶσαν ἐμπιστοσύνην;

— Ὅθι πράξω, κυρία, ὁ τι δύναμαι διὰ τὸν κ. Βουλφράν.

— Καὶ ὁ τι κάμῃς εἰς αὐτὸν θὰ το κάμῃς εἰς ἡμᾶς, ὅπως καὶ ὁ τι κάμῃς εἰς ἡμᾶς θὰ το κάμῃς εἰς αὐτὸν. Καὶ εὐθὺς θὰ σ' ἀποδείξω ἐγὼ ὅτι ἡμεῖς τοῦλάχιστον

στον δέν θὰ φανώμεν ἀχάριστοι. Τί θὰ ἔλεγες ἐάν σου ἐδίδομεν ἐν φόρεμα.»

Ἡ Πετρίνα δέν ἠθέλησε ν' ἀποκριθῇ, ἀλλ' ἐπειδὴ ὄφειλε νά ἀπαντήσῃ εἰς τὴν προσφορὰν ταύτην, ἀπήντησε δι' ἀπλοῦ μειδιήματος.

«Ἐξυμωρὸν φόρεμα μὲ ὀλίγην οὐράν, ἐξηκολούθησαν ἡ κ. Βρετονέ.

— Πενθῶ.

— Ἀλλὰ τὸ πένθος δέν ἐμποδίζει νά ἔχῃς καὶ ὀλίγην οὐράν. Τὰ φορέματά σου δέν εἶνε καλὰ διὰ νά τρώγῃς εἰς τὸ τραπέζι τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ μάλιστα εἶσαι πολὺ ἀτυχῆμα ἐνδεδυμένη καὶ πολὺ γελοία κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.»

— Δέν εἶχεν ἄλλα καλλίτερα ἡ κυρία Λαχάζ, καὶ ἐπῆρα ὁ τι εὐρήκα.

— Ἡ κυρία Λαχάζ ἦτο ἱκανὴ νά σε ἐνδύῃ ὅτε ἦσο κορίτι τοῦ δρόμου, ἀλλὰ τῶρα ἄφ' οὗ ὁ ἀδελφός μου ἠδύκνησε νά σε δεχθῇ εἰς τὴν τραπέζαν του, δέν πρέπει νά ἀνγκυλωθῆμεθα νά κοκκινίζωμεν ἐξ αἰτίας σου, ὅπως συμβαίνει σήμερον, νομίζω ὅτι εἰμποροῦμεν νά το εἰπώμεν μεταξὺ μας.

— Ἀ! εἶπεν ἡ Πετρίνα περίλυπος.

— Δέν ἔχεις ἰδέαν πόσον γελοία φαίνεσαι μὲ τὴν βλουζάν σου.

Καὶ ἐγέλασεν ἡ κ. Βρετονέ, ὡς ἐάν εἶχε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της τὴν περιφνημὸν ἐκείνην βλουζάν. Ἐξηκολούθησε δὲ ὡς ἐξῆς:

«Ἀλλὰ τοῦτο διορθώνεται εὐκόλως καὶ ὅταν θὰ εἶσαι ὡραία ὅπως ἐγὼ θέλω νά εἶσαι, μὲ φόρεμα εὐπρεπὲς διὰ τὸ ἐστιατόριον καὶ κομψὸν ἱματισμὸν διὰ τὴν ἀμαξάν, θὰ ἐνθυμησῃ βέβαια εἰς ποῖαν τα ὀφείλεις. Ὁκρῶ πῶς καὶ τὰ ἀσπρόρουχά σου θὰ εἶνε σύμφωνα μὲ τὴν βλουζάν σου. Ἄς ἴδωμεν ὀλίγον.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἤνοιξε τὰ συρτάρια καὶ μετὰ περιφρονήσεώς τα ἐκλείσε πάλιν ἀποτόμως, ὑψούσα τοὺς ὤμους καὶ ἐλεεινολογούσα:

«Τὸ ὀφείβον, εἶπεν εἶνε ἄθλια, ἀνάξια τῆς σημερινῆς θέσεώς σου.»

Ἡ Πετρίνα οὐδὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἐβραζεν ἐξ ἀγανακτήσεως.

«Ἔιχες τύχην καὶ ἦλθα εἰς τὸ Μαρωκούρ καὶ διότι ἀναλαμβάνω ἐγὼ νά σε στολισῶ.»

Εἰς τὰ χεῖλη τῆς Πετρίνας ἀνέβη ἀπάντησις ἀρνητικὴ, ἀλλ' ἐκρατήθη, διότι ἐπὶ τέλους οἱ λόγοι τῆς κ. Βρετονέ ἦσαν μὲν περιαιρητικοὶ καὶ προσδλητικοί, ἀλλ' ἡ προθεσίς της τούναντιον ἐφαίνετο καλὴ καὶ γενναία.

«Ὅθι εἶπω εἰς τὸν ἀδελφόν μου νά σου παραγγεῖλῃ φορέματα εἰς τὴν Ἀμιένην καθὼς καὶ ἀσπρόρουχα. Ἄφρησε εἰς ἐμέ τὴν ὑπόθεσιν καὶ θὰ ἔχῃς κάτι καλόν, τὸ ὅποιον κάθε στιγμὴν θὰ σε κάμῃ νά μ' ἐνθυμησῃ, ὡς ἐλπίζω ἐγὼ τοῦλάχιστον. Ἀρκετὰ εἴκαμεν κοιμήσου τῶρα καὶ μὴ λησμονήσῃς ὅσα σε εἶπα.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΕ'.

Ἡ Πετρίνα παρὰ τὴν ρητὴν παραγγελίαν τῆς κυρίας Βρετονέ οὐδὲν εἶπε πρὸς τὸν Καζιμίρ περὶ τῶν ἐρευνῶν αἰτινες ἐγίνοντο ἐν Ἰνδίας καὶ ἐν Ἀγγλία. Καὶ ὅμως ὅτε τὴν συνήντα μόνην ὁ Καζιμίρ, ἔβλεπεν αὐτὴν μετὰ τρόπου σημαίνοντος ὅτι ὀφείλει νά τῷ ὁμιλήσῃ.

«Ἀλλὰ καὶ ἐάν ὑποθέσωμεν ὅτι ἠδύνατο νά τῷ ὁμιλήσῃ, μήπως εἶχε τι νά εἶπῃ; Αἱ εἰδήσεις αἱ ἐρχόμεναι ἐκ τῆς Λάκκας, ἐκ τῆς Δέχρας καὶ ἐκ τοῦ Λουδίνου ἦσαν ἀτελεῖς, μετὰ χασμάτων ἄτινα ἦσαν δύσκολον νά συμπληρωθῶσι, μάλιστα περὶ τῶν τριῶν τελευταίων ἐτῶν.

Ἀλλὰ τοῦτο δέν ἀπῆλπιζε τὸν κ. Βουλφράν, οὐδ' ἐκλόνηζε τὴν πεποιθήσιν του. «Κατωρθώσαμεν τὸ δυσκολώτατον, ἔλεγεν ἐνίστε ἄφ' οὗ ἐφωτίσαμεν τὰ ἔτη τὰ μακρὰν ἡμῶν ἀπέχοντα, πῶς τάχα δέν θὰ ἐξαπλωθῇ τὸ φῶς καὶ εἰς τὰ πλησίον ἡμῶν; Ἡμέραν τινα συντόμως τὸ νῆμα θὰ συνδεθῇ καὶ τότε κρατοῦντες αὐτὸ θὰ ὁδηγηθῶμεν εἰς τὸ ποθοῦμενον.»

Ἡμέραν τινα μετὰ μεσημβρίαν, περιερχόμενοι περὶ τὸ χωρίον ὁ κ. Βουλφράν καὶ ἡ Πετρίνα χάριν περιπάτου, συνήντησαν τὴν διδασκαλίσαν, ἧς εὐχαιρέτισεν αὐτοὺς καὶ ἀντήλλαξαν τὰς συνήθεις φιλοφρονητικὰς φράσεις ἀπερχομένη δὲ εἶπε πρὸς τὸν κ. Βουλφράν:

«Σὰς ἀφίω ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς Ἀντιγόνης σας.»

Τὴν εὐχαιρέτησεν αὐτὴν ὁ κ. Βουλφράν, ὁ δὲ Πετρίνα δέν ἠρώτησε. Τὴν ἐσπέραν παρεκάλεσε τὴν διδασκαλίσαν νά τῇ ἐξηγήσῃ τίς ἦτο ἡ Ἀντιγόνη. Ἐκείνη δὲ τῇ ἔδωκε νά ἀναγνώσῃ τὸν Οἰδίποδα ἐπι Κολωνῶ τοῦ Σοφοκλέους, ἐξηγοῦσα εἰς αὐτὴν ὅσα δέν ἠδύνατο μόνη της νά ἐννοήσῃ ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος. Τὰς ἐπομένους δὲ ἡμέρας ἡ Πετρίνα ἀντὶ τοῦ «Γύρου τοῦ Κόσμου» ἀνέγνωσεν εἰς τὸν κ. Βουλφράν τὴν μεταφράσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ τοῦτου ἀρχαίου δράματος.

Ὁ κ. Βουλφράν μετὰ συγκινήσεως ἠπρόατο καὶ ἔλεγε πρὸς τὴν Πετρίναν:

«Πράγματι σὺ εἶσαι ἡ Ἀντιγόνη μου καὶ ἀκόμη περισσότερον, διότι ἐκείνη, ὡς κόρη τοῦ δυσμοῖρου Οἰδίποδος, εἶχε χρεὸς νά περιποιηθῇ καὶ νά ἀγαπᾷ τὸν πατέρα της.»

Ἐκ τῶν λόγων τούτων ἐνόησεν ἡ Πετρίνα τὴν ἀγάπην ἣν εἶχε πρὸς αὐτὴν ὁ κ. Βουλφράν, ὅστις δέν ἐσυνήθιζε νά δεικνύῃ τί ἠσθάνετο ἐν τῇ καρδίᾳ του. Τοσοῦτον δὲ συνεκινήθη καὶ ἐθοροβήθη ὥστε δέν ἠδύνηθη νά ἀρθρώσῃ λέξιν, ἀλλ' ἤρπασε τὴν δεξιάν του καὶ τὴν ἠσπασθη.

«Μάλιστα, εἶπεν ὁ κ. Βουλφράν, εἶσαι καλὴ κόρη.

Καὶ θέσας τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της προσέθηκε:

«Καὶ ὅταν ὁ υἱός μου ἐπανέλθῃ, θὰ μὲνῃς μαζί μας, καὶ θὰ ἀναγνωρίσῃ τί ἦσο δι' ἐμέ.

— Εἶμαι τόσο ὀλίγον καὶ ἐπεθύμουν νά εἶμαι πολὺ.

— Ὅθι τοῦ εἰπῶ τί ἦσο καὶ ἐπειτα θὰ το ἰδῇ καὶ ὁ μόνος του, διότι εἶνε ἄνθρωπος τῆς καρδιάς ὁ υἱός μου.»

Πολλάκις ἐξεφράζετο οὕτω πῶς περὶ τοῦ υἱοῦ του, ἡ δὲ Πετρίνα πάντοτε διενοεῖτο νά τον ἐρωτήσῃ διατί, ἐν ᾧ τῶσον τὸν ἠγάπα, ἐφάνη τῶσον αὐστηρὸς ἄλλ' ἐκάστοτε αἱ λέξεις ἐκρατοῦντο εἰς τὸν λαιμόν της ἐκ τῆς συγκινήσεως.

— Ἀλλὰ ὁ πατήρ Φίλτες λέγει ὅτι ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη δέν ἦτο ἀθλιὸν γύναιον.

— Ἦτο, ἦτο, διότι συνήνεσεν εἰς γάμον ὁ ὁποῖος εἶνε ἄκυρος ἐδῶ εἰς τὴν πατρίδα μας, ὅθεν δέν ἠδύναμην νά τὴν ἀναγνωρίσω ὡς κόρην μου, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον νά ἀνακαλέσω τὸν υἱόν μου πλησίον μου ἐφ' ὅσον δέν τὴν ἐχώριζε. Τώρα εἰμπορεῖ νά ἐρωτηθῆς πῶς, ἄφ' οὗ δέν ἠθέλησα νά δεχθῶ τὸν υἱόν μου μετὰ τὸν γάμον του, τῶρα θέλω νά τον ἀνακαλέσω πλησίον μου. Διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι ἄλλαι ἦσαν αἱ περιστάσεις τότε καὶ ἄλλαι τῶρα. Ἡ υγεία μου ἄλλη ἦτο τότε καὶ ἄλλη εἶνε σήμερον τῶρα εἶμαι ἀρρωστος, εἶμαι τυφλὸς καὶ διὰ νά ἀναβλέψω πρέπει νά γίνῃ ἐγγείρησις, καὶ διὰ νά ἐπιτύχῃ ἡ ἐγγείρησις ἀνάγκη νά εἶμαι ἡσυχος. Ὅταν μάθῃ ὁ υἱός μου πάντα ταῦτα, νομίζεις ὅτι θὰ διστάσῃ νά παραιτήσῃ τὴν γυναῖκα ἐκείνην τῆς ὁποίας τὴν συντήρησιν ὡς καὶ τῆς κόρης της ἐγὼ θὰ ἐξασφαλίσω πλουσιοπαρόπως; Ἐάν ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ, μὲ ἀγαπᾷ καὶ αὐτός. Ποσάκις θὰ ἐστρεψε τὰ βλέμματά του πρὸς τὸ Μαρωκούρ, ποσάκις θὰ μετενόησε πικρῶς. Λοιπὸν ὅταν μάθῃ τὴν ἀλήθειαν θὰ τὸν ἰδῆς νά τρέξῃ.

Ἡ κυρία Βρετονέ, ἔκρουσεν ἐλαφρῶς τὴν θύραν. (Σελ. 322 στηλ. α').

— Ἀλλ' ὅμως τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἀναθαρρήσασα ἐκ τῶν διατρεξάντων ἠσθάνθη ἑαυτὴν ἰσχυρωτέραν οὐδέποτε εἶχε τύχην εὐκαιρία εὐνοϊωτέρα.

Ἦτο ὅθιλα δὴ μόνη μετὰ τοῦ κ. Βουλφράν, ἐν τῷ ἰδιαίτερω γραφεῖοι του, εἰς ὃ οὐδεὶς εἰσῆρχετο ἀπρόσκλητος, καθημένη πλησίον του ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας διατί λοιπὸν νά ἐνδοιάξῃ ἐπὶ πλέον;

Τέλος ἐτόλμησε καὶ εἶπε μετὰ καρδίας παλλούσης καὶ φωνῆς τρεμούσης:

«Μοῦ δίδετε τὴν ἀδειαν νά σας ἐρωτήσω κάτι τι, τὸ ὅποιον δέν εἰμπορῶ νά ἐννοήσω καὶ τὸ ὅποιον πάντοτε συλλογίζομαι καὶ δέν τολμῶ νά το εἰπῶ;

— Λέγε.

— Δέν εἰμπορῶ νά ἐννοήσω πῶς, ἐν ᾧ ἀγαπᾷτε τὸν υἱόν σας ὅπως τὸν ἀγαπᾷτε, ὑποφέρετε τὸν χωρισμὸν του.

— Διότι εἰς τὴν ἡλικίαν σου τὰ παι-

διά καταλαμβάνουσι καὶ αἰσθάνονται μόνον τί ἐστὶ ἀγάπη χωρὶς καὶ νά προαισθάνωνται τί ἐστὶ καθῆκον. Διὰ τοῦτο ὡς πατήρ εἶχον καθῆκον νά ἐπιβληθῶ εἰς τὸν υἱόν μου καὶ νά τον τιμωρήσω πρὸς σωφρονισμόν του καὶ πρὸς τὸ καλὸν του. Ἐπρεπε νά του ἀποδείξω ὅτι ἡ θέλησίς μου ἦτο ἀνωτέρα τῆς θελήσεώς του. Διὰ τοῦτο τὸν ἀπέστειλα εἰς τὰς Ἰνδίας, ὅπου ἐσκόπευον νά τον κρατήσω ὀλίγον χρόνον, καὶ διὰ νά μὴ προσβάλω τὴν ἀξιοπρέπειάν του, τὸν διώρισαν ἀντιπρόσωπον τοῦ οἴκου μου. Πού ἠδύναμην νά προῖδω ὅτι ἠθέλειν ἀγαπήσῃ τὸ ἀθλιὸν ἐκεῖνο γύναιον καὶ θὰ παρεσύρετο εἰς τὸν μωρὸν ἐκείνον γάμον;

— Ἀλλὰ ὁ πατήρ Φίλτες λέγει ὅτι ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη δέν ἦτο ἀθλιὸν γύναιον.

— Ἦτο, ἦτο, διότι συνήνεσεν εἰς γάμον ὁ ὁποῖος εἶνε ἄκυρος ἐδῶ εἰς τὴν πατρίδα μας, ὅθεν δέν ἠδύναμην νά τὴν ἀναγνωρίσω ὡς κόρην μου, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον νά ἀνακαλέσω τὸν υἱόν μου πλησίον μου ἐφ' ὅσον δέν τὴν ἐχώριζε. Τώρα εἰμπορεῖ νά ἐρωτηθῆς πῶς, ἄφ' οὗ δέν ἠθέλησα νά δεχθῶ τὸν υἱόν μου μετὰ τὸν γάμον του, τῶρα θέλω νά τον ἀνακαλέσω πλησίον μου. Διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι ἄλλαι ἦσαν αἱ περιστάσεις τότε καὶ ἄλλαι τῶρα. Ἡ υγεία μου ἄλλη ἦτο τότε καὶ ἄλλη εἶνε σήμερον τῶρα εἶμαι ἀρρωστος, εἶμαι τυφλὸς καὶ διὰ νά ἀναβλέψω πρέπει νά γίνῃ ἐγγείρησις, καὶ διὰ νά ἐπιτύχῃ ἡ ἐγγείρησις ἀνάγκη νά εἶμαι ἡσυχος. Ὅταν μάθῃ ὁ υἱός μου πάντα ταῦτα, νομίζεις ὅτι θὰ διστάσῃ νά παραιτήσῃ τὴν γυναῖκα ἐκείνην τῆς ὁποίας τὴν συντήρησιν ὡς καὶ τῆς κόρης της ἐγὼ θὰ ἐξασφαλίσω πλουσιοπαρόπως; Ἐάν ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ, μὲ ἀγαπᾷ καὶ αὐτός. Ποσάκις θὰ ἐστρεψε τὰ βλέμματά του πρὸς τὸ Μαρωκούρ, ποσάκις θὰ μετενόησε πικρῶς. Λοιπὸν ὅταν μάθῃ τὴν ἀλήθειαν θὰ τὸν ἰδῆς νά τρέξῃ.

— Ὡφείλε λοιπὸν νά ἐγκαταλείψῃ τὴν γυναῖκά του καὶ τὴν κόρην του;

— Δέν ἔχει γυναῖκα, δέν ἔχει κόρην.

— Ὁ πατήρ Φίλτες λέγει ὅτι ἐστεφανώθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς Λεκλέρ ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῆς ἀποστολῆς.

— Ἀλλ' ὁ γάμος αὐτὸς εἶνε ἄκυρος.

— Καὶ ἡ κόρη του;

— Ὁ νόμος δέν ἀναγνωρίζει αὐτὴν τὴν κόρην.

— Καὶ τάχα ὁ νόμος εἶνε τὸ πᾶν;

— Τί ἐνοεῖς;

— Ὅτι ὁ νόμος δέν εἶνε ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ πᾶς ἄνθρωπος τὰ τέκνα του, τοὺς γονεῖς του. Ἐγὼ δέν ἠγάπων τὸν μακαρίτην τὸν πατέρα μου διότι το ἔλεγον ὁ νόμος, ἀλλὰ διότι ἦτο καλὸς ἄνθρωπος, φιλόστοργος πατήρ, καὶ περιποιητικὸς διότι ἤμην εὐτυχὴς ὅτε με εἶχεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ

μ' ἐρίλει, ἤμην ὅλη χαρὰ ὅταν μ' ἔλεγε λόγους γλυκεῖς ἢ με ἔβλεπε χαμογελῶν· καὶ διότι δὲν ἐφανταζόμην ποτὲ ὅτι ὑπῆρχε καλλίτερον πρᾶγμα παρὰ νὰ ἦμαι μαζί του ὅταν εἶχεν ἐργασίαν καὶ δὲν μ' ἀμίλει. Καὶ ἐκεῖνός με ἠγάπα διότι με εἶχεν ἀναθρέψῃ, διότι ἐφρόντιζε δι' ἐμὲ καὶ μάλιστα νομίζω διότι ἠσθάνετο ὅτι τον ἠγάπων ἐξ ὅλης καρδίας. Ὁ νόμος δὲν εἶχε τίποτε νὰ κάμῃ εἰς ὅλα αὐτὰ· ἐγὼ ποτὲ δὲ ἠρώτησα ἐὰν ὁ νόμος τον ἔκαμνε πατέρα μου, διότι ἤμην βεβαία ὅτι τον ἔκαμνε ἢ ἀγάπη τον ὅποιον εἶχε ἐγὼ πρὸς αὐτὸν καὶ ἐκεῖνος πρὸς ἐμὲ.

— Ποῦ θέλεις νὰ καταλήξῃς;
— Συγγνώμην ἐὰν λέγω πρᾶγματα τὰ ὅποια σὰς φαίνονται παράλογα, ἀλλ' ὀμιλῶ δυνατὰ ὡς σκέπτομαι, ὡς αἰσθάνομαι.

— Καὶ δι' αὐτὴ ἐγὼ σε ἀκούω, διότι οἱ λόγοι σου δὲν εἶνε μὲν λόγοι πεπειραμένου ἀνθρώπου, ἀλλὰ τοῦλάχιστον εἶνε λόγοι καλῆς κόρης.

(Ἔπεται συνέχεια) Π. Ι ΦΕΡΜΠΟΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Ὁ Βορῖας 'ς τὴν ἔξοχὴ ἀγρία ἀγρία σφυρίζει·
κρούα καὶ φιλὴ βροχὴ τὰ παράθυρα ρντίζει.

Ποῦνε τὰ φαιδρὰ πουλιὰ ποῦ λαλοῦσαν 'ς τὰ κλαδάκια;
Ποῦνε τ' ἀνθὴ 'ς τὴ μελιά,
'ς τοὺς ἀγροὺς τὰ λουλουδάκια;

Τὰ πουλιὰ τὰ φτερωτὰ ἐπετάξαν 'ς ἄλλη χώρα,
πῶχει λούλουδ' ἀνοιχτὰ κ' ἔχει καλοκαίρι τώρα.

Τὰ λουλούδια τ' ἀνθρὰ κλείσαν τὰ γλυκά τους μάτια καὶ κοιμοῦνται 'ς τὴ σειρά 'ς τ' ἄσπερα τῆς γῆς κρεβάτια,

Νὰ τα ἰδῇ νὰ λυπηθῇ ὁ Θεὸς που τάχει κλάση, τοῦ Χειμῶνα, ποῦ θάρθῃ, νὰ του πῆ νὰ τα σκεπάσῃ.

Κι' ὁ Χειμῶνας μίαν αὐγὴ με τὰ γένετα τὰ χιονάτα θὰ τα κρύψῃ με στοργὴ μέσ' 'ς τὴν ἄσπρη του φλοκάτα.

Μὴν τους βλάψῃ τὰ κλωνιά τὸ φαρμακερὸ τ' ἀγέρι, μὴν τα κάψ' ἢ παγωνιά ὡς νάρθῃ τὸ καλοκαίρι.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΟΣ
(Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς)

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Κατὰ τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ δημοσιευθεῖσαν δῆλωσιν, ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» διὰ μὲν τοὺς ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ δὲν εἶνε πλέον δρ. 5 ἀλλὰ δρ. 7 ἐτησίως, διὰ δὲ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲν πλέον φρ. χρ. 7 ἀλλὰ φρ. χρ. 8. Οὐδεμία δὲ γίνεται εἰς τὸ ἐξῆς ἐγγραφὴ ἢ ἀνακνώσις, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς προπληρωτέας.

Κατὰ τὴν αὐτὴν δῆλωσιν, πᾶς συνδρομητῆς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν», εἴτε νέος εἴτε παλαιός, τοῦ ὁποίου ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 1896 θὰ ἔχῃ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1896, δικαιούται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν διανομὴν τῶν κάτωθι δώρων, ἡ ὅποια θὰ γίνῃ διὰ κλήρου κατὰ τοὺς ἀκολουθοῦσους ὁρους:

Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν συνδρομητῶν, οἱ ὅποιοι θὰ ἔχουν προπληρώσῃ μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1896, θὰ τεθῶσι τὴν 16 Ἰανουαρίου ἐντὸς κληρωτίδος· ἐνώπιον δὲ ἐπιτροπῆς ἐκ προσώπων γνωστῶν, ἧς τὸ πρακτικὸν κατόπιν θὰ δημοσιεύσωμεν, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων τῶν ἐπιθυμούντων νὰ παρευρεθῶσιν ἐκ τῶν ἐν Ἀθῆναις ἐνδιαφερομένων, ἢ ἐξαχθῶσιν ἐκ τῆς κληρωτίδος, καθ' ἡμέραν καὶ ὄραν ἣν ἐγκαίρως θὰ ὀρίσωμεν, ἐκατὸν συνδρομητῶν τὰ ὀνόματα, οἱ ὅποιοι θὰ κερδήσουν τὰ ἀκόλουθα ἀντικείμενα:

- Ὁ 1ος. Ἐν ὠρολόγιον τῆς τσέπης ἐκ χάλυβος ὀξυθωμένου, ἀνδρικὸν μὲν ἂν ὁ λαχνὸς πῆσῃ εἰς συνδρομητὴν, μικρὸν δὲ γυναικεῖον ἂν πῆσῃ εἰς συνδρομητρίαν. Ἀξίας δρ. 40
- Ὁ 2ος. Τοὺς ἐξῆς τέσσαρας τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Ἐξοικιστὴς τοῦ Ἰουλίου Βέρν: β') Ὁ Μεσημβρινὸς ἀστὴρ, — γ') Αἱ μέλαινα Ἰνδία, — δ') Ὁ Σανσελῶρ. Ἀξίας δρ. 29
- Ὁ 3ος. Ἐν Λεξικὸν Ἑλληνογαλλικὸν καὶ Γαλλοελληνικὸν ὑπὸ Σ. Βυζαντίου. Ἀξίας δρ. 25
- Ὁ 4ος. Τὸ Σύμπαν, ἦτοι στοιχειώδεις γνώσεις τῆς φυσικῆς Ἀστρονομίας ὑπὸ Δ. Σ. Ζαλοῦχου μετὰ 112 εἰκόνων. Ἀξίας δρ. 25
- Ὁ 5ος. Τοὺς ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Ὁ Δεκαπενταετὴς Πλοίαρχος. — β') Ρωβύρος ὁ κατακτητὴς, — γ') Τύχαι 3 ρώσων καὶ 3 ἄγγλων. Ἀξίας δρ. 22
- Ὁ 6ος. Τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρηγοπούλου. Ἀξίας δρ. 18
- Ὁ 7ος. Τοὺς ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Ἡ σχολὴ τῶν Ροβινσώων, — β') Ὁ λαχνὸς ὑπ' ἀριθ. 009,672, — γ') Τὰ πεντακόσια ἑκατομμύρια. Ἀξίας δρ. 18
- Ὁ 8ος. Ἐν ἐξυπνητῆριον ὠρολόγιον τῆς τραπέζης. Ἀξίας δρ. 15
- Ὁ 9ος. Τὸ δίτομον Ἑλληνικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Γιάνναρη. Ἀξίας δρ. 15
- Ὁ 10ος. Μίαν ὄραιαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα. Ἀξίας δρ. 12
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (11-20) ἀνά μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ μεθεπομένου ἔτους 1897. Συνδρομαὶ ἐν ὅλῳ 10 ἔσωτερικαὶ ἢ ἔξωτερικαί, κατὰ μέσον ὄρον. Ἀξίας δρ. 107
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (21-30) ἀνά πέντε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς 1 δρ. Τόμοι ἐν ὅλῳ 50. Ἀξίας δρ. 50
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (31-40) ἀνά ἐν ἀντίτυπον τοῦ «Θύματος τοῦ φθόνου», μυθιστορηματος μετὰ 20 εἰκόνων τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10. Ἀξίας δρ. 35
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (41-50) ἀνά ἐν ἀντίτυπον τοῦ «Πυρετοπέδου», μυθιστορηματος μετὰ 24 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10 Ἀξίας δρ. 35
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (51-60) ἀνά ἐν ἀντίτυπον τῆς «Μαρουσίας» μυθιστορηματος μετὰ 22 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10. Ἀξίας δρ. 35
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (61-70) ἀνά ἐν ἀντίτυπον τῆς «Νίνας», μυθιστορηματος μετὰ 20 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10. Ἀξίας δρ. 35
- Οἱ δέκα πέντε ἐπόμενοι (71-85) ἀνά ἓνα τόμον τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς. Τόμοι ἐν ὅλῳ 15. Ἀξίας δρ. 15
- Οἱ δέκα πέντε τελευταῖοι (86-100) ἀνά ἐν ἀντίτυπον τῆς «Μούσης τῶν Παιδῶν» τιμωμένης δρ. 1,50. Τὰ 15 ἀντίτυπα. Ἀξίας δρ. 22

Σύνολον ἀξίας τῶν διανεμηθησομένων δώρων Δρ. 553

Ἡ Διεύθυνσις.

ΦΙΛΟΣ ΠΙΣΤΟΣ

Ὅταν ἤμουν εἰς τὸ Λονδίνον, καθημερινῶς ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὸ σπίτι μου ἓνας τυφλός, τὸν ὁποῖον ὠδηγοῦσε ἓνας σκύλος.

Ἐφοροῦσε πτωχικὰ φορέματα, εἶχε μακρὰ γένετα καὶ τὰ μάτια του εἰσῆματιζον δύο τρύπες ἄσπρες εἰς τὸ μελαγχρινὸν καὶ κατερτυδιωμένον του πρόσωπον. Ἐπεριπατοῦσε σιγὰ-σιγὰ, προβάλλων τὴν κοιλίαν καὶ κρατῶν πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν — παρακάτω θὰ ἰδῆτε διατὶ — καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐδιαλαλοῦσε με βραχνῆν καὶ θρηνηδὴ φωνῆν: — Πάρτε σειρήνια! πάρτε κορδόνια! πάρτε καζαμίες!

Ἐνα κανίστρι, κρεμασμένον ἀπὸ τὸν λαμὸν με ἰμάντα καὶ στηριζόμενον ἐπάνω εἰς τὴν κοιλίαν του — ἐκ τούτου καὶ ἡ στάσις τοῦ σώματός του ξεύρετε — ἔφερε τὰ μικρὰ του ἐμπορεύματα, καθαρὰ, ἐπιμελῶς ταξιθετημένα. Καὶ με τὸ δεξιὸν χερὶ ἐκρατοῦσε τὸ σχοινίον μετὰ τὸ ὁποῖον εἶχε δεμένον τὸν σκύλον του.

Ἦτο μικρὸσωμον λαγωνικόν, ἄσπρον καὶ μαῦρον, με αὐτὰ μεγάλα, με μακρὰν οὐρίαν καὶ με μαῦρα σπιθόβουλα ῥάτια, ποῦ τα ἔστρεφε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ με μεγάλη ζωρότητα.

Μέσα 'ς τοὺς χιλίους ἄλλους θορόβους τοῦ δρόμου, ἐξεχώριζα καθαρὰ τὴ φωνὴν τοῦ τυφλοῦ καὶ ἐβγαίνα 'ς τὸ παράθυρον. Τοὺς ἔβλεπα νὰ περνοῦν ἔτσι οἱ δύο, πάντοτε τὴν ἴδια ὄρα. Βαθμηδὸν ἡ φωνὴ ἐξασθενοῦσε καὶ ὁ ἀνθρώπος μετὰ τὸν σκύλον ἐχάνοντο εἰς τὸ βάθος τοῦ δρόμου. Δέν τους ἔβλεπα πλέον· ἀλλὰ ἐγὼ δὲν εἰσεύρω διατὶ τους ἐσυλλογιζόμην τόσον κατόπιν.

Περισσότεραν ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμνε ὁ ὠδηγὸς σκύλος. Μίαν ἡμέραν μοῦ ἤλθεν ὁρεξίς ν' ἀκολουθῆσω τοὺς δύο φίλους. Μόλις ἤκουσα ἀπὸ μακρῶν τὴν φωνὴν τοῦ τυφλοῦ ἐκατέβηκα καὶ τοὺς ἠκολούθησα. Ἐμπρὸς ἐκεῖνοι, ὀπίσω ἐγὼ, ἐπέρασαμεν δύο-τρεις δρόμους, ὁπότεν ἐφθάσαμεν εἰς ἓνα μεγαλῆτερον καὶ πολυανθρωπότερον. Ἐδῶ ὁ καίμενος ὁ τυφλὸς ἐκινδύνευεν εἰς κάθε βῆμα νὰ κταπατηθῇ. Ἀλλὰ ὁ σκύλος εἰς τὰς κινδυνώδεις στιγμὰς ἔπαυε νὰ τραβᾷ τὸ σχοινί, ἐσταματοῦσαν καὶ οἱ δύο καὶ τὸ εἶδος ἐπερνοῦσε χωρὶς κακόν. Ἀλλοτε πρὶν νὰ φθάσῃ τὸ πλῆθος, ὁ σκύλος το ἀπέπευγε ἀποσυρόμενος πλησίον τοῦ τοίχου τῶν οἰκῶν καὶ μίαν ἐκτταζε τὸν κύρον του καὶ μίαν τοὺς διαβάτας, ὡς νὰ ἠθέλε νὰ τον προστάτεύσῃ καὶ νὰ τους ἀδοποιήσῃ ὅτι ἦτο τυφλός.

Τότε τὸ ζωηρόν του προσωπάκι ἄλλαζεν ἓνα σωρὸ ἐκφράσεις. Ἐκατέβαζε κινήματα καὶ εἶχε μίαν ταπεινὴν γλυκύτητα, ἂν νὰ ἐπαρκαλοῦσε· ἄλλοτε ἔδειχνε τὰ δόντια, ἀναλόγως τῶν ἀνθρώπων, με

τοὺς ὁποίους εἶχε νὰ κάμῃ. Πολλοὶ ὑπεχώρουν ἀμέσως ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν εὐγένειαν ἐκείνην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν· ἀλλ' ἄλλοι ἐπέμενον νὰ περάσουν ἢ δέν τον ἔβλεπαν, τότε δὲ ἡ στάσις του ἐγένετο ἐπιθετικὴ καὶ ἀγρία.

Παρακάτω ἤρχισε τὰ ζῆνη μετὰ τὰ ποδάρια τὴν θύραν ἐνὸς μαγαζείου, ἐπειδὴ δὲ δέν ἤρχετο κανεὶς, ἠνωρθῶθη καὶ ἐστήριξε τοὺς πόδας ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ ὑαλοπίνακος με προτεταμένον λαμὸν, διὰ νὰ ἰδῆ τί γίνεται μέσα. Ἐπὶ τέλους μίαν κυρία ἐφάνη εἰς τὴν θύραν, ἐχάιδευσε τὸ κεφάλι τοῦ ζῴου καὶ ἔδωκε μίαν δεκάραν εἰς τὸν ἀνθρώπον. Αὐτὸ εἶνε καὶ παρακάτω, καὶ πάλιν παρακάτω καὶ πάλιν. Κάθε φορὰν ὁ σκύλος εὐχαριστοῦσε ἀνακηδῶν καὶ κατόπιν ὑποκλιόμενος.

Αὐτὴ ἦτο ἡ πελατεία του. Κάποτε ἓνας βῶλος ζαχαρῆς τον ἀνημέριζε διὰ τὴν καλὴν του διαγωγὴν. Τὸν ἐτρῶγε με κάποιον κόπον, τότε δὲ παρετήρησα ὅτι εἶχε δόντια ἀδύνατα.

— Πάρτε σειρήνια! πάρτε κορδόνια! πάρτε καζαμίες! ἐφώναζεν ὀλονὲν ὁ πωλητῆς.

Καὶ ἡ φωνὴ του ἐχάνετο μέσα εἰς τὸν θόρον καὶ τὸν ἀλαλητὸν τῆς μεγαλοπόλεως καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐφώναζε διὰ τὸν αὐτὸν του, ἀποφασισμένως ὅτι δέν θάκουσθῃ. Ἐν τούτοις ὁ σκύλος, ἅμα διέκρινε μέσα 'ς τοὺς ἑκατὸν ἓνα, κανένα ἄνδρα ἢ καμμίαν γυναῖκα με καλὴν καὶ συμπαθῆ φυσιογνωμίαν, ἀνηγείροτο εἰς τὰ πῆσινα ποδάρια καὶ μετὰ ἐμπροσθινὰ ἐκτυποῦσε σιγὰ τὸν τυφλόν. Ἐκεῖνος ἤξευρε τὸ σύνθημα, ἐννοοῦσε ὅτι κάποιος φιλεὺσπλαχὸς ἦτο ἐκεῖ καὶ ἐξανάρχιζε:

— Πάρτε σειρήνια! πάρτε καζαμίες! Σπανίως ὁ σκύλος ἠπατάτο μετὰ τὴν μισωδίαν πλέον ἤξευρε νὰ διακρίνῃ τοὺς ἀγαθοὺς ἀπὸ τοὺς σκληροὺς καὶ δέκα φορὰς εἰς τὴν σειράν τὸ ἀνοικτὸ χερὶ τοῦ τυφλοῦ ἐγέμιζε χρῆματα.

Ἐνα κακὸ παιδί, μάγκας τοῦ δρόμου, ἐσκοῦντησε ἄξασφα τὸ κανίστρι καὶ εἰς τὸ τίναγμα δύο καζαμίαι με κόκκινον ἐξωφύλλον ἐπέσαν κατὰ γῆς. Ἀμέσως ὁ σκύλος ἐγαύγισε· ἓνας κύριος παρατυχὼν τοὺς ἐσήκωσε καὶ ὁ σκύλος τοῦ ἐγλύψε τὸ χερὶ με τὴν ἑκφρασίαν, ὥστε ὁ κύριος συγκινηθεὶς ἔβαλεν ἐν ἀργυροῦν νόμισμα εἰς τὸ χερὶ τοῦ πωλητοῦ.

Κατόπιν ἐπέρασε στρατός, μετὰ τὴν μουσικὴν ἐμπροστά. Τὰ πεζοδρόμια κατελήθησαν ἀπὸ πλῆθος παιδιὰ, τὰ ὅποια χεροπιασμένα ἐπεριπατοῦσαν καὶ αὐτὰ με βῆμα στρατιωτικόν. Ὀλίγον ἀκόμη καὶ ὁ τυφλὸς θὰ παρεσύρετο καὶ θὰ κταπατεύετο. Ἀλλὰ ὁ σκύλος τον ἐτραβῆξε γρήγορα καὶ τον ἔφερεν ἀπὸ κάτω ἀπὸ ἓνα πωλῶνα. Καὶ ἐκεῖ ἐν ἀσφαλείᾳ ἤκουσε με προφανῆ εὐχαρίστησιν τὸν ἦχον

τῶν σκαλίγγων. Παρετήρησα ὅτι ἦτο χαρούμενος καὶ ὅτι ἠγάπα τὸν θόρον.

Ἐἶχε στηρίξῃ τὸ κεφάλι του ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα τοῦ κυρίου του, μ' ἐκφρασίαν υἱικήσ συμπαθείας, ἡ ὅποια, καλλίτερα παρὰ με λόγια, ἔλεγε:

«Δέν ἠμπορεῖς νὰ τοὺς ἰδῆς· ἀλλὰ τοῦλάχιστον τοὺς ἀκούεις. Ἐγὼ βλέπω διὰ δύο.»

Ὁ στρατός ἐξηφανίσθη καὶ ὁ μικρὸς σκύλος ἐπανάλαβε τὸν ἀργὸν δρόμον του.

Εἰς κάθε διασταύρωσιν, ἐστέκετο, ἐπήγαινε καὶ ἤρχετο ἀναποφάσιτος· δέν ἐπερνοῦσε δὲ εἰς τὸ ἀντίπεραν πεζοδρόμιον, παρὰ ἀφ' οὗ διήρχετο πλέον ἡ διεκόπτετο ἡ μακρὰ σειρά τῶν ἀμαξῶν· ἀλλὰ καὶ τότε ἐπέσπευδε τὸ βῆμα καὶ ἐνίστε ἔφευγε τὸ σχοινί ἀπὸ τὸ χερὶ τοῦ κυρίου του. Ὄτω τον εἶδα μίαν φορὰν εἰς τὴν διασταύρωσιν νὰ τραβᾷ τὸν κύριόν του μετὰ τὰ δόντια ἀπὸ τὴν ἄκρην τοῦ πανταλονίου του, μέχρι τοῦ ἀπέναντι πεζοδρομίου, μ' ἔκτακτον καὶ ἀγωνιώδη σπουδὴν.

Ἦτο προφανὴς ἡ προσπάθειά του νὰ περῶ πάντοτε ἀπὸ καλοὺς δρόμους, νὰ τον ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὰ ἐμπόδια, νὰ τον προσέχῃ εἰς κάθε βῆμα. Εἰς μίαν τάφρον εἶχον βάλῃ μίαν σανίδα, διὰ τῆς ὁποίας ἐπερνοῦσεν ὁ κόσμος. Ἀλλ' ὁ σκύλος μας ἠναγκάσθη νὰ κάμῃ ἓνα μέγαλον γύρον διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν στενὴν αὐτὴν καὶ διὰ τὸν τυφλόν πολὺ κινδυνώδη γέφυραν.

Ἐφθάσαν ὀτὼ εἰς ἓν σταυροδρόμιον, καὶ διὰ τοὺς βλέποντας ἀκόμη δυσκολοπέραστον. Ἀμάξια, ὄχηματα, ἵπποσιδηρόδρομοι, κίνησις, ἀλαλαγμὸς φοβερός. Πῶς θὰ ἐπερνοῦσε ὁ δυστυχὴς τυφλός! Ὅταν ὁ σκύλος, κρίνας κατάλληλον τὴν στιγμήν ἀπεφάσισε νὰ ριθῇ μέσα εἰς ἐκείνην τὴν ἀνεμοζάλην, ἐνόμισα ὅτι ὁ τυφλὸς θὰ ἐχάνετο, θὰ κατεσυνετριβέτο. Ἀλλὰ τοὺς εἶδα καὶ πάλιν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς πλατείας, σώους καὶ ἀβλαβεῖς. Ὁ σκύλος ἐβάδιζε πάλιν ἐμπρὸς μετὰ τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἀταραξίαν, ὡς νὰ εἶχε κάμῃ τὸ ἀπλούστερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

— Πάρτε κορδόνια! πάρτε σειρήνια καὶ καζαμίες! ἐθρηνηδοῦσε ὁ τυφλός.

Καὶ ἐθαύμαζα τὴν δυάδα αὐτὴν τὴν μοναδικήν. Πῶσον ἦσαν στενωδὸς συνδεμένοι! Ἀλλ' ἀρά γε—ἔλεγα—ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο ἐξαρτᾶται περισσότερο ἀπὸ τὸν ἄλλον;

Ἐγάθησαν εἰς τὸ βάθος τοῦ δρόμου· τοὺς εἶδα νὰ ἐμβαίουν εἰς μικρὰν οἰκίαν κατοικουμένην ὑπὸ ἐργατῶν. Ἐφοβήθηκα νὰ μὴ φανῶ ἀδιάκριτος καὶ δέν τους ἠκολούθησα τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἀλλὰ τὴν ἄλλην ἔμαθα ὅτι ἤθελα. Οἱ δύο φίλοι ἐκατοικοῦσαν εἰς τὸ ἰσόγειον, εἰς τὸ βάθος μιᾶς αὐλῆς. Μία γρατὰ τοὺς ἐπερίμενε εἰς δωμάτιον πολὺ πτωχικόν, ἀλλὰ πολὺ καθαρόν. Ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ τυφλοῦ. Ἀσθενική, μόλις ἠμποροῦσε

να περιποιηται το μικρό της νοικοκυριό. Πλησίον της, μέσα εις παλαιόν κιδώτιον ξύλινον, έκοιμάτο ένα γέρικο σκυλί, τυφλό και αυτό, ο πατέρας του σκύλου του φυλάου. Είχε χρηματική και αυτός όδηγός του κυρίου του μια φορά, όταν έδλεπε.

Και τώρα ο τυφλός και ο σκύλος εργάζονται δια τους δύο άσθενείς και απομάχους. Και τους τέσσαρας αυτούς τους τόσο άρρωσμένους ο εις προς τον άλλον, μόνον ο θάνατος θα χωρίση!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

Η Μαρία είνε άσθενής, πολύ άσθενής. Έχει πυρετόν, το κεφάλι της πονεί, δέχεται ήμεραν και νύκτα. Δεν είνε δυνατόν να κοιμηθη και είνε τόσο κουρασμένη, τόσο αδύνατη, που δεν όμιλει πλέον διόλου. Ο ίκτερός εργεται συχνά και διατάσσει φάρμακα πικρότατα να της δώσουν, ή να της βάλουν εις την ράχην κάτι πράγματα άλλα φοβερά, που σηκώνουν το δέρμα και το γεμίζουν από φλυκταίνιας πολύ όδυνηράς. Η μητέρα δεν την άφινει διόλου την Μαριάν μόλις ή μικρά ανακινήθη ή στενάξη όλίγον όπισθεν του παραπέτασματος, να το πρόσωπον της μητρος συμμένον επάνω της! Αν ο πυρετός ηύξησεν, ή αν το μαξιλάρι είνε σκληρόν, ή μητέρα το μαυτεύει και αλλάζει το μαξιλάρι και της δίδει έν ποτόν ούτε πολύ ζεστόν ούτε πολύ κρύον, το όποσον καταπαύει την δίψαν. Αν είνε πολύ φώς εις το δωμάτιον, ή μητέρα κλείει την παρτίδα ή καταβιάζει το παραπέτασμα. Αν τα ποδαράκια της Μαρίας κρυώνουν, ή μητέρα βάζει άμέσως μίαν φιάλην με ζεστό νερό κάτω από το έφάπλωμα. Έπί τέλους ό,τι είνε δυνατόν κανείς να κάμη ή μητέρα της Μαρίας να κάμνη. Μόνον να την ίατρεύση δεν είνε δυνατόν, άλλ' ή Μαρία ήξεύρει ότι αν ή μητέρα της ήμπορούσε να την θεραπεύση, θα την έθεράπευεν άμέσως. Το έννοει από την λύπην ή όποια είνε χυμένη εις το πρόσωπον της μαμάς από τα δάκρυά που γεμίζουν συχνά τα μάτια της, από το σαβαρόν ύφος με το όποσον αποκρίνεται εις τον πατέρα, όταν έρχεται και αυτός σιγά—σιγά να έρωτηση...

Τέσσαρες ήμέραι μακριά και τέσσαρες νύκται ακόμη μακρότερα παρήλθον ούτω. Η Μαρία είνε καλλίτερα, αναπνέει εύκολότερα, δεν αισθάνεται πλέον ούτε την άφορήτον φλόγα, ούτε την καυστικήν έκείνην δίψαν. Της δίδουν τώρα ζουμι και γάλα... Και όλον έν ή Μαρία γίνεται καλλίτερα. Είνε δυνατόν τώρα να ανασηκώνη και να κάθηται εις το κρεβάτι της, να βλέπη εικόνας, νακούη ιστορίας. Της δίδουν ζουμι περισσότερο, κανένα αυγό και δι' αυριον της υπόσχονται μπιριζόλαν,

πράγμα το όποσον έξόχως την εύχαριστεί, διότι με την ανάρρωσιν ή όρεξις επανήλθε και άλλο δεν σκέπτεται παρά τί να φάγη.

Πόσον πρέπει να είνε εύτυχής ή μητέρα της Μαρίας! Πόσον πρέπει να χαιρέται δια την σωτηρίαν της αγαπητής θυγατρος της και πως θύναπαυθη τώρα από όλους τους κόπους και τας φροντίδας της!

Και όμως όχι, διόλου! Το έργον της τώρα είνεν ακόμη δυσκολώτερον. Από την ήμεραν που έκαλλίτερον είνεν ή Μαρία, αντί να είνε γλυκαία πολύ και καλή και εύπηθής προς την μητέρα της, δια να τη δείξη την εύγνωμοσύνην της, απεναντίας είνε κακή. Όσον ανακτά δύναμεις, ανακτά και κάτι άλλα πράγματα που είνεμπορούσε κάλλιστα να τάφησεν: ιδιοτροπίας, θυμούς, απάντησεις παράλογους και παντοειδείς.

Τα φάρμακα τα όποια ή Μαρία έπερνε τόσο εύκολα, όταν ήτο πολύ άσθενής, τάποκρούει τώρα έπιμόνως την στήμην που το χουλιάρι πλησιάζει το στόμα της, ένα χεράκι ταχύ ως ή άστραπή όρμα και το ίατρικόν χύνεται εις τα σινδόνια, ή ακόμη χειρότερον, αν το χουλιάρι φθάση χωρίς πρόσκομμα εις το στόμα, έν ή ή μητέρα χαιρέται ότι κατώρθωσεν επί τέλους να της το δώση, εξαίφνης όλον το περιεχόμενον χύνεται και βρέχει τον λαϊμόν και τα ένδύματα της Μαρίας.

Αλλά δεν είνε μόνον αυτό! Η Μαρία, συνειδημένη να βλέπη πάντοτε πλησίον της την μητέρα της, νομίζει ότι δεν έχει πλέον έκείνη το δικαίωμα να λείψη ούτε στιγμήν όλα από την μητέρα της τα θέλει δεν παίζει, αν δεν της δώση τα παιγνίδια ή μητέρα της, δεν πίνει αν δεν της δώση το ποτόν ή μητέρα της και αν καμμίαν φοράν ή ύπνέτρια κάμη ότι θα στραώση το κρεβάτι της, με τα ποδαράκια της ή Μαρία και κλωτσοά τα σκεπάσματα από δω και πέρα.

Αλλά τί φωνή ήτον εκείνη που είνεν αποκτήση τώρα ή Μαρία! Φωνή κλαυθμηρά συγχρόνως και διαπεραστική. Δεν όμιλει πλέον, αλλά κρώζει, αλλά φωνάζει, αλλά βελάζει «μαμά!» σχεδόν σαν καταικάκι που θα έμάνθανε να όμιλη.

Η δυστυχής μητέρα δεν ήξεύρει πλέον τί να κάμη. Έξηγτημένη ως ήτο, ζητούσα ανάπαυσιν και ήσυχίαν, νομίζει καλόν να υποχωρή εις όλα. Αλλά όσον εκείνη υποχωρεί, τόσο ή Μαρία γίνεται απαιτητική, και κλαίει και φωνάζει. Το κακόν από ήμερας εις ήμεραν γίνεται χειρότερον, μάλιστα, βάσανος άληθής δια την μητέρα. Επί τέλους χάνει την υπομονήν—μολοθόντι είχε πολύ μεγάλην, —και μίαν ήμεραν,

έν ή ή Μαρία ήτο βυθισμένη εις την άπλάυσιν μιās ώραςίας σούπας, έπωφελείται της εύκαιρίας και έξέρχεται από το δωμάτιον δια να συμβούλευθη, όχι πλέον τον ίατρόν, αλλά τον πατέρα της Μαρίας, ο όποιος δεν είχεν υπάγη ακόμη εις το γραφετόν του.

Το πράγμα είνε άπλούστατον, είνεν ο πατήρ, άφ' ου ήκουσε προσεκτικώς την σύμβουλήν του. Δεν έχει να κάμη άλλα, παρά να μήν την μεταχειρίζεται ως πλάσμα έξαιρετικόν. Αν έχη ακόμη ανάγκην περιποιήσεως, περιποιήσου την, αλλά μή την χαιδέψης, μή την διαφθείρης. Παιδί που ήτον φρόνιμο πριν άσθενήση, ήμπορεί και πρέπει να είνε φρόνιμο και μετα την άσθενείαν του. Εις το έξής να μή τρώγης μέσα μαζι της να έρχεσαι εις την τραπέζαρίαν να τρώγης μαζι μου, γιατί κ' έγώ επί τέλους θέλω να σε βλέπω... Η ντανιό που είνε έτσι καλή και υπομονετική και προσεκτική, θα σε αντικαταστή η κάλλιστα. Όταν την συντροφείης να κέρνης το βιβλίον σου ή το κέντημά σου, να κάθεται εις κάποιαν απόστασιν από το κρεβάτι της, να μήν την πλησιάζη παρά όταν είνε απόλυτος ανάγκη και να μή της δίδης τίποτε, μα τίποτε, πριν σου το ζητήση μ' εύγένειαν και γλυκότητα. Η Μαρία δεν είνε άνόητη: θα ένοήση γρήγορα ότι ο μόνος τρόπος δια να εύχαριστήση και να ίδη πολύ πλησίον της την μητέρα της, είνε ή ύποκοή και ή εύπειθεία και αυτήν την μέθοδον θα εφαρμόση του λοιπού.

Το πράγμα συνέδη ακριβώς όπως προσέπειν ο πατήρ. Κατ' αρχάς ή Μαρία ήρνετο να φάγη, όταν έδλεπεν ότι ή μητέρα της την άφινει δια το γεύμα. Αλλά επί τέλους ή πεϊνά την έστενοχώρησε και ήναγκάσθη να δεχθη και να φάγη ότι της έφερν ή ύπνέτρια. Εκείτα διεκρίθησεν ότι δεν θα ήγηρε καμμίαν της κούκλαν, ούτε θα ήνογη κανένα της λεύκωμα, αν ή μητέρα της δεν άφινει το κέντημά της και δεν ήρξει πλησίον της. Ηπειλήσε μάλιστα και κάτι τι άλλο φοβερώτερον: να ξεσκιασθη: αλλά ο πατέρας της και ο ίατρύς απήνησαν εις την άνοησίαν αυτήν με βλέμμα τόσο άυστηρόν, ώστε δεν έτόλμησε να έκτελέση την άπειλήν της. Ταχέως όμως την κατέλαβεν ή ανία, έπειδή δεν έκαμνε τίποτε, και σιγά σιγά ήρξισεν να παίζη και να διασκεδάη μόνη της: Έπειδή δεν της έδιδαν τίποτε άφ' ος τι εζήτηι με την θρηνώδη και δυσάρεστον έκείνην φωνήν, ήναγκάσθη βαθμίδον να επανεύρη την φυσικήν της φωνήν. Επί τέλους τα πάντα έδιορθώθησαν και το μικρόν έκείνο στήθος και ο μικρός έκείνος χαρακτήρ. Η Μαρία ήμπορεί να έξέλθη, να περπατήση, να επαναλάβη τα μαθήματά της. Είχε ξεχάση

πολλά: άλλ' ή μητέρα της Μαρίας δεν δυσηρεστήθη δια το ύτο. Κατά την άσθενείαν της ή Μαρία είχε λάθη έν μάθημα άλλου είδους, πολύ καλλίτερον από όλα τα άλλα: δι τα παιδιά πρέπει να είνε καλά και φρόνιμα και όταν ακόμη είνε άσθενή.

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια: Ίδε σελ. 311)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ητο πεπρωμένον, φαίνεται, εις τον Ιάκωβον να υπερασπίζεται τους αδυνάτους, και να προστατεύη τους βασανιζομένους: όχι όμως κατά τον τρόπον του άδον Κιχώτου, αλλά μετά φρονήσεως και μιανθρωπίας.

Ημέραν τινα καθ' ήν έκάθητο υπό την σκιάν μεγάλου δένδρου ήκουσεν όξείας κραυγής προσρχομένης εκ του ποταμού.

Ανεπήδησε και έωρμησε προς το μέρος έκείνο, πλησιάζας δε είδε σκηνήν ήτις τον συνεκίνησε μεγάλως.

Κοράσιον δεκατριών περίπου έτών, ώχρόν, έν άταξία έχον την κόμην του και κινυθηροβολούντας τους όφθαλμούς, έπρηξε καταδικωμένον υπό άγέλης κακών παιδιών, των όποιων αί φωναί έκαμνον αυτό να τρέχη ως έλαφος καταδικωμένη υπό κυνηγού.

Τα παιδιά έτι τραχύτερα γενόμενα εκ της φυγής του κορασίου έφώναζον:

— Πιάστε την! Πιάστε το σκυλί της. Η δυστυχής κόρη περίτρομος, θέλουσα να σωθη αντί πάσης θυσίας, προσεπάθη να υπερωπήθη δι' ενός άλματος σωρόν τινα πετρών, όστις εβρίσκετο εις το χείλος της άδοϋ. Η όρμη της, κακώς υπολογισθεΐσα, την έρριπεν επί μιās μεγάλης πέτρας: όλισθήσασα δε έπεσεν εις τά γόνατα, εκβαλούσα κραυγήν πόνου: τότε αί χείρες της απέλυσαν έν λευκόν κυνάριον, το όποσον εκράτει εις τας άγκυλάς της.

Μετά της κραυγής του πόνου ήκούσθη έτέρα κραυγή, κραυγή θριάμβου. Τα άνάθρωπα παιδιά περιεκύκλωσαν το κοράσιον, έν δε εξ αυτών ταχύτερον της άστραπής ήρκασε το κυνάριον πριν ή κόρη δυνηθη να το κρατήση.

— Ας το πνίξωμεν! Ας το πνίξωμεν! έλεγον έν χορδή άς κρεμάσωμεν μίαν πέτραν εις το λαϊμό του και άς πάη να ιδη ή πέτρας έχη εις το βάθος του ποταμού. Βαθύς στεναγμός έξήλθεν εκ του στήθους του κορασίου, τον όποσον τα άσπληγνα παιδιά υπεδέχθησαν με καγχασμούς και σκώμματα.

Ηδη τον λαϊμόν του Πιστού δένει σκηνίδον από το όποσον κρέμαται μεγάλη πέτρα: ήδη παιδιά τινα διεσθύνονται προς

την όχθην του ποταμού, έν ή τα άλλα άσθεσι την δυστυχή κόρην προς την όχθην ταύτην έπως ίδη πνιγόμενον το αγαπητόν κυνάριον της.

Αλλ' ο Ιάκωβος έφθασεν αισθημάτων και πνιγόμενος από αγανάκτησιν

— Να αφήσετε αυτό το κορίτσι και να της δώσετε το σκυλάκι της.

— Μπα! και ποιος είνε του λόγου του άπ' έδω! Τράβα το δρόμο σου, αφεντικούλη μου, είδε μή, κακόμοιρε...

— Έσπετε να τραδήσετε το δρόμο σας, άνανδρτοι...

Και ο Ιάκωβος δι' ενός πηδήματος εβρίσκαται πλησίον του κορασίου, αφού ταχύς ως άστραπή απέσπασεν από των χειρών ενός μεγαλοσώμου παιδιού το κυνάριον το όποσον έφερε τον πιστόν εις τον θάνατον.

Η δυστυχής κόρη έσφιγξε περιπαθώς εις το στήθος της το αγαπητόν κυνάριον της, άλλ' αΐφνης έν των μεγαλειτέρων παιδιών, το τολμηρότερον και αγριώτερον έκβαλον υπόκομαφον βρυχυθμόν έφώρμησε κατά του Ιάκωβου με τον γρόνθον συνεσφιγμένον.

Ο ανεψιός του λοχαγού, παρμερισίας ταχέως, απέφυγε το κτύπημα, κατέφερε δε ίσχυρότατον γρόνθον κατά του θρασέως αντιπάλου του.

— Ωχ ο κακόμοιρος! άνέκραξεν ούτος κρατών δια των δύο χειρών την ρινά του, επί της οποίας είχε καταπέση ο βαρύς γρόνθος του Ιάκωβου: και τι μ' αφήσατε μονάχο! πως δεν χύνεσθε και σεΐς επάνω του!

Τα άλλα παιδιά παρετήρουν με ανοικτόν στόμα την μεταβολήν ήτις επήλθεν επί του προσώπου του άρχηγού των, και έδισταζον να αισθανθούν εξ ιδίας πείρας το βάρος της χειρός του αφεντικούλη.

Έν τούτοις άφ' ου παρήλθεν ή πρώτη στιγμή της έκπληξέως ο παθών άρχηγός θα κατώρθου να συνασπίση τους δηλιάσαντας όπαδούς του και όλοι θα επετίθεντο κατά του Ιάκωβου τότε δε ή θέσις του βεβαίως θα ήτο πολύ δύσκολος, διατί όσον γενναίος και αν ήτο δεν θα ήδύνατο ν' άντισταθη κατά τόσοσ άριθμού.

Αλλ' αΐφνης οι έχθροι του έξηφρανίσθησαν ως στρουθία φοβισμένα και ο Ιάκωβος έμεινε κύριος του πεδίου. Και αυτή ή κόρη έτραπή εις φυγήν προς την έναντίαν διεύθυνσιν: έκεί, εις το άκρον του δάσους άνθρωπός τις έφάνη. Ητο ο Αύγουστίνος.

Εις το γεύμα ο Αύγουστίνος διηγήθη τί είδε και έγινε λόγος και περι της πτωχής κόρης.

Ητο πράγματι κόρη ενός λαθρεμπόρου, όστις ήμέραν τινα συλληφθείς υπό τελωνοφυλάκος τινος τον έπυροβόλησε και ήτο εις την ειρκτήν: άλλ' ή φρίκη την όποιαν ένέπνεεν ή πράξις του έπεσεν επί της θυγατρος του και της μάμμης της.

Αμφότεραι έζησαν έν εσχάτη ένδειά επί πολλά έτη, έπειτα δε ή πτωχή γυνή απέθανεν αφήσασα μόνην εις τον κόσμον και άπροστάτετον την έγγονήν της.

— Τι θα γίνη το κορίτσι αυτό έτσι έρρημο; έλεγεν ο λοχαγός προς την αδελφήν του και οι δύο έκίνησαν μελαγχολικώς την κεφαλήν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ηλθον αί έξεπάσεις, οι δε τέσσαρες αδελφοί, δίδοντας πάντοτε το παράδειγμα του Ιακώβου, έθριάμβευσαν και έθραυθεύθησαν. Μετ' αυτας ήλθον και αί διακοπαί αί τόσοσ προφίλεις εις τους πράγματι εργαζόμεντας και έχοντας ανάγκην ανάπαύσεως.

Οι τέσσαρες αδελφοί είνε έξηπλωμένοι επί του χόρτου του κήπου του Έρρημητηρίου. Έπάρχει τι εύχρηστότερον της μαλακής ταύτης κλίνης, της κεντημένης δια ποικιλών άνθέων; Τι ώραία ούτω έξηπλωμένος τις να βλέπη τρέχοντα τα σύννεφα φερόμενα υπό της πνοής του άνέμου, τί παράδοξα σχήματα λαμβάνουσι και πόσο αποχωρώσεις τα χρωματίζουν άλληλοδιαδόχως, και πως το πνεύμα πλανάται όμοίως μετ' αυτών εις χώρας άγνωστούς, εις τας μαγευτικές έκτάσεις της όνειροπολήσεως.

(Έπεται συνέχεια)

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΚΛΙΜΑΚΕΣ ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Υπάρχουν κλίμακες, των όποιων όλαι αί βαθμίδες είνε δυσανάβατοι, και αυτή ακόμη ή πρώτη.

Υπάρχουν άλλαι, τας όποιας άνέρχεται τις εύκολώτατα. Έν πάτωμα, δύο, τρία, τέσσαρα, δεν είνε τίποτε: φέρουν εις το τέμα χωρίς κόπον, χωρίς πνευστίαςιν.

Πόθεν προέρχεται το ύτο; Από το διάφορον ύφος των βαθμίδων έκάστης.

Ο αρχιτέκτων της δυσανάβάτου κλίμακος ήθέλησε να οικόνομηση τον άριθμόν των βαθμίδων και τας έκκαμε όλιγώτερας μεν άλλ' ύψηλοτέρας και έπομένως δυσκολώτερας.

Ο αρχιτέκτων της καλής και εύκόλου κλίμακος παρέβλεψε την οικόνομηάν αυτήν: άλλ' ή οίκία του είνε περιζήτητος και εύρίσκει πάντοτε ένοικιαστήν.

Υπάρχει μεγάλη όμοιότης μεταξύ των διαφόρων τούτων κλιμάκων και μερικόν χαρακτήρων.

— Την δυσανάβατον κλίμακα βεβαίως δεν άνέρχεται τις ταχύτερον.

— Με στρυφνόν χαρακτήρα πάλιν δεν φθάνει τις εις την έπιτυχίαν ταχύτερον.

— Δεν κατορθώνει να τον ακολουθούσιν οι άλλοι, καλλίτερον, έκείνος ο όποιος τους καταπονεί.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Άγαπητή μου Έλληνική Καλλιτέχνις, σέ ε-
δοποιώ. απαντώνσα εις μιαν παλαιάν επιστολήν
σου, δι' ο αδελφός σου, όταν ήλθεν εις τας Άθή-
νας, δέν έπέρασεν από τού γραφειού μου. Πολύ θά
έχαίρομαι νά τον ίδωμαι.

Η τελευταία επιστολή σου με συνεχίνασε πο-
λύ, Πάπια τού Γελοδ. Καλόν ταξίδι άγαπητή
μου, και είδε νά μή με ξεχάσης ποτέ

Σ' εύχαριστώ, Αρυσσάκις, διά τους τρεις νέους
συνδρομητάς τους οποίους μου ένεγράφες και τών
όποιων έλαθον τας συνδρομάς. Διαβίβασε και προς
αυτούς τους άσπασμούς μου

Πολύ χαριτωμένοι αι έκθέσεις σου, Έλεωντάς
Παρθένε. Τάς άνέγνωσα με μεγάλην μου ευχαρί-
στησιν. Δέν με κουράζει, όπως νομίζεις, όταν
γράφης πολλά, Άπανταίσις μου προξενείς χαράν.

Χαριτωμένοι τά επεισόδιον εκείνου τού μικρού
λύκου, φιλάτη Έλπίς Άναστασιάδου. Όταν
σου συμβαίνουν τέτοια, μή λησμονής νά μου τα
γράφης.

Πρέπει λοιπόν νά μήν έχης Λατινικά διά νά μου
γράφης, άγαπητόν Άγριολούλουδον τών Άθη-
νών; Οι καλοί μου φίλοι πάντοτε σίκοινομούν έ-
λίγον χρόνον διά νά μου γράφουν, μετ' όλα των
τά μαθήματα.

Άγαπητέ μου Λουκιανέ (αυτό τού ψευδώνυμον
νά κρατήσης από τά δέκα που προτείνεις) πολύ
κολακέυομαι δι' όσα μου γράφεις! Είμαι έντυχής,
πολύ έντυχής που έμπνέω τόσην άγάπην και πε-
ποθήσιν εις τους μικρούς μου φίλους. Καλλίτερα νά
διαγωνισθής εις την άνωτέραν τάξιν άρ' ού υπερέ-
βης τά 15 έτη. Αυτό δέν διαθρύπτει περισσώτερον
την φιλοτιμίαν σου;

Τόν λόγον διά τών όποιων δέν σου άπάντησα
έως τώρα, τόν έννοείς κάλλιστα, άγαπητέ μου Τί-
ταξ. Διόλου, μά δούλου δέν με δυσηρίστησεν ή
προηγούμενη σου επιστολή, όπως ένόμισες. Νά
δυσωρεσηθώ διότι με παρακαλείς νά προκηρύξω
διαγωνισμούς! Μά πώς σου έπέρασεν αυτή ή ιδέα;

Πώς δέν μου έγγραφες τίποτε και διά τας λαμ-
πράς σου έκθέσεις, φιλάτε Έκτωρ Σ. Δεσά-
λα; Θά τού έκαμες βέβαια από μετροφροσύνην,
την όποιαν πολύ σου επαινώ. Άλλά έγώ τού έμαθα
τελευταίως από μιαν παλαιάν Έφημερίδα τής
Τεργέστης: έλαβες τού πρώτον βραβείον τής τάξεώς
σου, 200 φράγκα χρυσά... Εύγε, μικρέ μου φί-
λε, και εις άνωτέρα! Φίλητέ μου την Ουρανίαν.
"Οχι, άγαπητέ Διάττωρ Άσσηρ, ή έκδοσις τής

Βιβλιοθήκης, διεκόπη από πολλού. "Αν θά έπα-
ναληφθί ποτε, θά το ήθης εις την Διάπλασιν.

Πολύ σε τιμά, Ουρανέ τής Μικυλήνης, ή προς
τά δημόσια παραμύθια και τραγούδια άγάπη σου.
Πλούτος άπειρος, θησαυρός κρύπτεται μέσα εις
αυτά. — Τά 11 διήγηρα φυλλάδια προς συμπλή-
ρωσιν τών κενών σοι έσκόλησαν.

Η Άδρα τού Έλικιδος ζητεί νά μάθη τού έ-
νομα τής Λιδρός τού Παρρασούθ, διάτι καθώς; λέ-
γει στής κάμνον έντυπωσιν μεγάλην αι τόσαι
πνευματικά άσκήσεις που στέλλειο. Τό επιτρέ-
πει λοιπόν ή Λιδρ τού Παρρασούθ;

Άγαπητόν μου Λευκόν Τριανταφυλλόν, ό βίος
τού πολυτίμου και άειμνήστου πατρός σου άς σου
χρησιμύσθης ως πρότυπον!

Περιμένο τας έντυπώσεις εκ τού ταξιδίου σου,
Μικρέ Ίσκηθ. Δέν άμφιβάλλω ότι θαποκομίζης
ώραιάς έντυπώσεις. Έκράτησες σημειώσεις;

ΤΟ ΠΑΡΟΝ φυλλάδιον, καθώς και τού
προηγούμενον φέρουν διπλούς αριθμούς και δε-
κλήν ήμερομηνίαν. Τούτο θά εξακολουθήσθης
μέχρις ότου καταστή ή έκδοσις ένήμερος: εις
τό τέλος δέ τού έτους θέλομεν αναπληρώσθης
την έλλειψιν διά προσθήκης περιστασιών σε-
λίδων εις τά τελευταία φυλλάδια.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις στέλλονται μέχρι 4 Ιανουαρίου.

882. Στοιχειόγραφος.
Δώσε ταύ και βόλε πέ
και άμείως — οιαπή!
θλιβέρους τόπους άφνει,
Κύπρου πόλις τις θά γίνη.
Έστάλη υπό Θεοδοσίου Θ. Ζωσιπούλου.

883. Ερώτησις.
Τι πράγμα μεταχειρίζομα συχνά τού καλα-
καίρι και ούδέποτε τών χειμών;
Έστάλη υπό τού Άρχιμωδού Θεοδοσίου.

884. Πρόβλημα.
Τίνος αριθμού τού 1/2, τού 1/3, τού 1/4 τή προ-
θήκη και τού 21 άποτελοῦσι τόν αριθμόν 73;
Έστάλη υπό Φιλίππου τού Μανιδέου.

888. Κέντυμνον κυβόλεξον.
1. Ός τού ύδωρ, τού μέλι ψυχόμενον πήγνυται.
2. Έβίσε σάντον μή λέγειν απρεπή.

3. Η δίψα ως και ή πείνα βασανίζεις.

Έστάλη υπό Άρχιμωδού τού Μαθηματικού.
880-887. Μεταμορφώσεις.
1. Ο Λιμνών δι' 9 μεταμορφ. νά γίνη θρωκ.
2. Τό κβίμα δι' 10 μεταμορφ. νά γίνη άσφοκ.
Έστάλη υπό Άρχιμωδού τού Μαθηματικού.
888-891. Μαγικόν γράμμα.

Δι' άνταλλαγής ένός οιδούδηκτου γράμματος
έκάστης τών κάτωθι λέξεων μετά δύο άλλων,
πάντοτε τών αύτων, νά σχηματισθώσιν άλλαι
τόσαι λέξεις:

στόμα. ματά, όπισω, ναῦς.
Έστάλη υπό Παναγιώτου Π. Πετρίτου
892. Συνθεσις λέξεων.

Διά τών γραμμάτων τών κάτωθι λέξεων νά
σχηματισθί δημόδες παραμύθια εκ λέξεων επτά,
ών ή πρώτη άρχίζει από τ και ή τελευταία
από μ.

Πύρ περί τού νεύον, μένον ύπνος, μωρά Άίτνα,
φειδι, αυγά.
Έστάλη υπό τού Λουκιούτου.

ΛΥΣΕΙΣ

των κενυματικων ασκησεων της 2 Σεπτεμβρίου 1. Ι.

762. Ρομύλος (Ρ, Μήλος) — 763. Έβρις,
Έβριος, — 764. Γαίνα-ένα (αινα). — 765. Έβλις,
λεπίς. — 766. Άστρεος, ΰστρον.
767. Η Π Α Ρ 768. Τ Ι Σ (πίο Τ Ι Σ)
Η Π Ρ Α Ι Δ Η (έπει Ι Δ Η)
Α Ρ Η Σ Σ Η Σ (και Σ Η Σ)
Ρ Α Σ Α

769. Η 770-772. 1. δαυδ.
Ρ Β Α 2. Η Ρώμη 3. Η
Σ Ι Μ Ω Ν Χίος — 773-774 1.
Κ Α Σ Π Υ Κ Η Σοφία. 2. Παρίσιον.
ΠΑΛΑΤΙΝΟΣ 775-776. 1. Υιδ.
ΠΑΡΑΣΗΤΙΚΟΣ 2. Ιος, Χίος, Χάος,
Χάρος, Πάρος, πά-
πος. — 2. Κορδς, όρς, όρος, ήρος, ήρα, άρα, ήμα,
άσμα. — 777-781. Τή προσθήκη τού γραμματικ
σχηματίζονται αι λέξεις: καρπός, σάκκος, κρο-
κός, κινός, Κύλον. — 782-788. Άθήνας, Βιέννη,
Βρυξέλλαι, Λισσαβόν, Λονδίνον, Στοκχόλμη,
Τεργέστη. — 789. ΕΑΒΕΤΙΑ, ΒΕΛΓΙΟΝ (1,
ΕΒρος 2, ΑΒρος. 3, ΒΑΐβαρον. 4. ΕΓώ. 5,
Τΐβερς 6. ΙΟΥνον. 7, ΑΝδρος.) — 790. Φύλατι
την γλώσσάν σου από παντός κακού λόγου. — 791.
Μηδέποτε δούλον τή ήδονή ποιεί σαυτόν.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Α'. — Προς δραχμήν 1 έκαστος διά τούς έν Άθήναις,
δραχμήν 1,10 διά τούς έν ταις Έπαρχιαίς και φρ. χρ.
1 διά τούς έν τώ έξωτερικώ — έλεύθεροι ταχυδρομικών
τελών — προσφέρονται οι εξής 16 τόμοι τής «Διαπλά-
σεως»: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος,
18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι
και χωριστά έκαστος.

Β'. — Προς φρ. 2,50 έκαστος πωλούνται οι εξής 6
τόμοι τής «Διαπλάσεως»: 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Γ'. — Φράγκα 10 τιμάται ό 10ος τόμος.

Σημειωτέον ότι εκ των 16 τόμων τής δραχμής οι
βαθμηδόν έξαντλούμενοι θά υπερτιμηθώσι και αιται.

Έν τοίς τόμοις τής «Διαπλάσεως», ών έκαστος
κοσμείται δι' 100 έως 130 εικόνων και
είνε άνεξάρτητος τών άλλων άποτελών
αυτότελές βιβλίον εκ μεγάλων σελίδων
92, έμπεριέχονται, εκτός τής άλλης ποιήσης, εξό-

χως έπαγωγού, μορφωτικής και διδακτικής ύλης, και
τά εξής ήθικώτατα και τερπνά μυθιστορήματα:

Ο Άνοικτόκαρδος, έν τώ 6ω τόμω. — Οι τρεις μι-
κροί Σωματοφύλακες, έν τώ 7ω και 8ω. — Ο Βράχος
των γλάρων, έν τώ 9ω. — Ο Μικρός ήρωας, έν τώ 10ω
— Η Κόρη τού Γεροθωμά, έν τώ 11ω — Ο Ιωάννης
Καστέρας, έν τώ 12ω, 13ω και 14ω. — Τό Κεράνιον
έν τώ 13ω και 14ω. — Αι Διετείς διακοπαί, έν τώ 15ω
και 16ω — Ο Πλοίαρχος, έν τώ 17ω και 18ω — Η Γυ-
φτοπούλα, έν τώ 19ω και 20ω — Η Άδελφούλα μου,
έν τώ 20ω. — Οι Καλοί άνθρωποι έν τώ 21ω. — Ο Μι-
κρός λάρδος, έν τώ 22ω. — Ο Κληρονόμος τού Ροβιν-
σώνος, έν τώ 23ω και 24ω.

Παραγγέλται μετά τού αντίτιμου (Ασκού και εις
γραμματοσήμα παντός Κράτους) άπιυθύνονται, δι' επι-
στολής συστημένης, κατ' εϊθειάν: Προς τόν κ.
Ν. Η. Παπαδόπουλον, Έκδότην τής «Διαπλάσεως
των Παιδών» όδός Αιόλου 119. Είς Άθήνας.